

Arrest

nr. 64 660 van 12 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, dient op 11 augustus 2008 een visumaanvraag voor een lang verblijf in, als studente. Zij komt op 13 oktober 2008 aan in België en verkrijgt een A-kaart, geldig tot 31 oktober 2009.

Op 28 januari 2010 wordt de verzoekende partij ambtelijk afgeschreven.

Op 20 juli 2010 wordt een attest van afneming van haar verblijfstitel opgesteld.

Op 9 september 2010 legt de verzoekende partij samen met haar partner een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 27 oktober 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als partner in een duurzame relatie.

Op 17 maart 2011, met kennisgeving op 28 maart 2011, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 27 oktober 2010 door A.M.A. (...), geboren te (...), op (...), van Kameroenese nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

- Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners elkaar minstens één jaar kennen en elkaar in deze periode minstens 3 keer hebben ontmoet voor een totaal van minimum 45 dagen of één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB 07.05.2008, gewijzigd door artikel 2 van het KB 05.07.2010).

De volgende voorgelegde documenten vormen geen afdoende bewijs voor de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie:

- De aangebrachte foto's waarvan slechts één ervan een datum werd aangebracht, zijn onvoldoende bewijs om aan te tonen dat de partners elkaar minimum één jaar kennen en elkaar in deze periode minstens 3 keer hebben ontmoet voor een totaal van minimum 45 dagen*
- De verklaringen van derden die werden aangevoerd hebben een gesolliciteerd karakter, kunnen niet aan de werkelijkheid worden getoetst en kunnen bijgevolg niet volstaan als bewijs van een duurzame en stabiele relatie.”*

2. Over de ontvankelijkheid

De verzoekende partij vordert in haar verzoekschrift om haar *“te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden.”*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil op, overeenkomstig artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om de verzoekende partij *“te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden.”* Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep tot voorwerp heeft de verzoekende partij *“te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden”*, het niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van de Wet van 15 december 1980 op de toegang, verblijf en verwijdering van het Rijk en artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008.”*

Het middel luidt als volgt:

“Dat de bestreden beslissing stelt dat mijn verzoekster onvoldoende bewijzen voorlegt dat zij en haar partner elkaar reeds sedert meer dan één jaar kennen.

Dat men stelt dat de verklaringen op eer niet aanvaard worden, gezien de feitelijkheden niet op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden. Dat er slechts maar één foto met datum werd voorgebracht

met datum op de stortingsbewijzen de naam van verzoekster niet vermeld staat. Dat de facturen van Mobistar niet kunnen aanvaard worden, gezien op deze facturen geen verwijzing naar verzoekster is. Terwijl de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Terwijl ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St, nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).

Terwijl de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W., 1995-96, 49). Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, m. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2,6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt, Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Terwijl uit de verklaringen op eer blijkt van vijf onafhankelijk getuigen dat zij reeds meer dan twee jaar een koppel zijn en reeds meer dan een jaar samen zijn (stukken 2). Dat de bestreden beslissing stelt dat de feitelijkheden niet kunnen op hun waarachtigheid getoetst worden. Dat de feitelijkheden in de brieven louter bevestigen dat het koppel reeds meer de 1 jaar een relatie heeft. Dat dergelijke feitelijkheden perfect op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden. Dat bijvoorbeeld een politieel onderzoek één en ander kan controleren. Dat ook de schrijvers van de brieven kunnen verhoord worden omtrent hun verklaringen. Dat het feit dit niet gebeurd is, een beslissing is van de Staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid, maar dat dit enkel kan inhouden dat de voorgelegde stukken niet ernstig worden betwist, gezien geen controle nodig is. Dat de getuigen het koppel kennen van de voetbalploeg waar de Heer EKE doelman was en waar mijn verzoekster wekelijks haar vriend kwam aanmoedigen.

Ook Dr. R. A. bevestigt dat mijn verzoekster reeds minstens sedert 03.03.2010 samen op doktersbezoek komen.

Terwijl uit de foto's blijkt dat zij sedert 2009 mijn verzoekster en de Heer E. een koppel zijn. Dit blijkt niet uit één, maar uit meerdere foto's waar een datum op staat. Daaruit blijkt dat zij sedert 14.09.2009 een koppel zijn.

Dat daarenboven mijn verzoekster reeds sedert 01.10.2010 officieel gedomicilieerd is op het adres (...) te 2060 ANTWERPEN bij de Heer R. E..

Dat uit alle gegevens samen niet kan ontkend worden dat reeds sedert begin 2009 een relatie hebben."

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoekster in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door haar opgeworpen schending van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en art. 3 van het KB van 7.05.2008, behoudens wat de vermeende schending van de formele motiveringsplicht betreft.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekster slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekster door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994. z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992. Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van de formele motiveringsplicht vervat in art. 3 van de wet van 29.07.1991, stelt de verwerende partij vast dat verzoekster bij lezing van de toelichting van het middel

daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in het wetsartikel waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F. J.F. 1998,693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoekster klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de beschouwingen die in verzoeksters uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij niet akkoord gaat dat betreffende verklaringen van 'vijf onafhankelijke getuigen' deze niet op hun waarachtigheid kunnen worden getoetst. Verzoekster meent dat een politieel onderzoek één en ander kan controleren, dat de schrijvers van de brieven kunnen worden gehoord omtrent hun verklaringen.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat verzoekster niet aantoonbaar voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

'Betrokkene heeft niet op afdoende wijzen aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners elkaar minstens één jaar kennen en elkaar in deze periode minstens 3 keer hebben ontmoet voor een totaal van minimum 45 dagen OF één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, OF dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB. 07.05.2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het KB. 05.07.2010).

De volgende voorgelegde documenten vormen geen afdoende bewijs voor de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie:

o De aangebrachte foto's, waarvan bij slechts één ervan een datum werd aangebracht, zijn onvoldoende bewijs om aan te tonen dat de partners elkaar minimum één jaar kennen en elkaar in deze periode minstens 3 keer hebben ontmoet voor een totaal van minimum 45 dagen

o De verklaringen van derden die werden aangevoerd hebben een gesolliciteerd karakter, kunnen niet aan de werkelijkheid worden getoetst en kunnen bijgevolg niet volstaan als bewijs van een duurzame en stabiele relatie.'

Verzoeksters vage beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Verzoekster toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

Alle door verzoekster aangebrachte elementen werden in overweging genomen en in de bestreden beslissing werd op uitgebreide wijze uiteengezet om welke redenen de beslissing tot weigerig van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, werd genomen.

Terwijl de bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie bij verzoekster berust. Het is niet de taak van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om politieel onderzoek te laten verrichten naar de verschillende verklaringen die door de betrokkene worden voorgelegd.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft binnen zijn ruime appreciatiebevoegdheid de door verzoekster neergelegde stukken beoordeeld doch geoordeeld dat verzoekster hiermee niet aantoonbaar voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Verzoeksters vage beschouwingen missen feitelijke en juridische grondslag.

Terwijl verzoeksters in haar betoog overgaat tot een herbeoordeling van de voorliggende gegevens, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort.

'Verzoeker vraagt van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat deze zijn beoordeling in de plaats stelt van die van de administratieve overheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).' RvV nr. 58.092 van 18 maart 2011 Het enig middel van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.'

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zinnig is om zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, zijnde artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 juli 2010 en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoende aantoont dat zij met haar partner een duurzame en stabiele relatie van tenminste één jaar heeft.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij wel stukken heeft neergelegd die aantonen dat ze een duurzame relatie van meer dan één jaar heeft met haar partner, voert ze de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Bij dit onderzoek gaat de Raad na of de verwerende partij rekening heeft gehouden met de stukken die haar zijn overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing de volgende stukken heeft overgemaakt aan de verwerende partij:

- diverse getuigenverklaringen die bevestigen dat zij de verzoekende partij en haar partner al gedurende twee jaren kennen via het voetbal;
- een verklaring van een getuige die bevestigt dat hij de verzoekende partij en haar partner kent omdat hij in hetzelfde gebouw woonde als de partner van de verzoekende partij;
- verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd op 9 september 2010;

- paspoort;
- verjaardagskaart, ongedateerd;
- verklaring van 3 november 2010 die stelt dat de verzoekende partij en haar partner samenleefden op het in de verklaring vermelde adres;
- foto's en bankuittreksels.

De bestreden beslissing stelt dat op slechts één van de foto's een datum is aangebracht en dat deze onvoldoende aantonen dat de partners elkaar één jaar kennen en elkaar minstens drie maal hebben ontmoet. Uit het administratief dossier blijkt dat op enkele van de foto's een datum is aangebracht (een foto met 14 september 2009 als datum en een andere foto uit 2009 waarop de rest van de datum onleesbaar is in het administratief dossier zoals het de Raad voorligt). Het motief is dus niet correct en vindt geen steun in het administratief dossier.

Voorts oordeelt de bestreden beslissing dat de verklaringen van derden niet volstaan als bewijs van een duurzame relatie omdat deze een gesolliciteerd karakter vertonen en niet aan de werkelijkheid kunnen getoetst worden.

Wat de verklaringen van derden betreft merkt de Raad vooreerst op dat hij enkel rekening kan houden met de verklaringen die aan de verwerende partij zijn kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Aldus kan geen rekening gehouden worden met de verklaringen die dateren van 14 april 2011, hetzij na het nemen van de bestreden beslissing. Immers kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten geen rekening te houden met elementen die de verwerende partij niet bekend waren.

Voorts volstaat de verklaring van 3 november 2010 niet nu deze niet vermeldt sedert wanneer de verzoekende partij en haar partner samenwoonden op het in de verklaring genoemde adres.

De verklaring van wettelijke samenwoning dateert van 9 september 2010 zodat hieruit evenmin kan afgeleid worden dat de verzoekende partij en haar partner elkaar een jaar kenden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Wat evenwel de verklaringen van derden betreft, wiens naam en adres zijn kenbaar gemaakt, blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij deze niet als bewijs van het bestaan van een duurzame relatie aanvaardt omdat deze niet aan de werkelijkheid kunnen getoetst worden. Zoals de verzoekende partij stelt, lijkt dit motief niet correct nu de toetsing aan de werkelijkheid in casu wel mogelijk is, daargelaten de vraag of van de verwerende partij dergelijk onderzoek mag verwacht worden. Het komt de Raad voor dat de verwerende partij door de toevoeging van het woord "*bijgevolg*" de mening is toegedaan dat de verklaringen wel aanvaard werden indien een toetsing aan de werkelijkheid mogelijk was. In elk geval is het motief "*De verklaringen van derden die werden aangevoerd hebben een gesolliciteerd karakter, kunnen niet aan de werkelijkheid worden getoetst en kunnen bijgevolg niet volstaan als bewijs van een duurzame en stabiele relatie.*" onduidelijk. Uit de motivering van de bestreden beslissing kan de Raad niet afleiden of de verwerende partij met alle foto's heeft rekening gehouden en/of de getuigenissen worden afgewezen enkel omdat deze niet aan de werkelijkheid kunnen getoetst worden terwijl naam, toenaam en adres van de getuige vermeld zijn. De motiveringsplicht is geschonden.

De verzoekende partij heeft een gegrond onderdeel van een middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het enig middel niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN